

A hóvirág

Az erdőket, mezőket hó borította, de a hó alatt a kis fűszálak ébredezni kezdtek már mély álmukból.

- Alszol még? - suttogta szomszédjának az egyik fűszál.

Bizony, aludt az még, de a suttogásra fölébredt: azt hitte, a szellő szólt hozzá, ezért még boldogan mosolygott is, mert éppen azt álmodta, hogy harmatcseppben fürdik, és napsugárban szárítkozik. De szomszédja hamar visszaterelte a valóságba:

- Miért mosolyogsz?

- Nem a szellő hív játszani?

Erre elnevette magát a füvecske.

- Jól mondd! Mert a szellő olyan erős, ugye, hogy leszedi rólunk ezt a vastag fehér dunyhát!

A másik fűszál csak most tért magához.

- Ah! Hát még mindig hótakaró alatt vagyunk! Még mindig nem láthatjuk az eget, a napsugarat!

Olyan szomorú lett, hogy bánatában a másik oldalára akart fordulni.

- Aludjunk inkább! Legalább szépet álmodunk!

- Ne aludj! - suttogta a másik - Nézzük meg, mi van a világban.

- Hogyan nézhetnénk meg mi azt, gyenge kis fűszálak, a nagy hótakaró alatt! Ha akárhogy erőlködünk is, akkor sem tudjuk kidugni fejünket a nehéz hótakaró alól.

De a másik fűszál nem nyugodott meg ebben.

- Meg kell keresnünk a módját!

- De hogyan?

Az első fűszál nem soká törte a fejét, hamarosan megszólalt:

- Én már kitaláltam!

Még jobban odalapult a földhöz, hallgatózott. Aztán megkopogtatta a földet.

- Fölébresztem a föld alatt alvókat - mondta titokzatosan.

- Hallják is azok! Még nálunk is messzebb vannak a napvilágtól.

De a kis fűszál szorgalmasan kopogtatta a földet, és reménykedve hallgatózott. Nemsokára aztán mozgolódást vett észre a föld alatt. Megörült a kis fűszál.

- Jó reggelt - kiabált jó erősen. - Kialudtátok magatokat?

A hóvirág még zsenge zöld csírágyában aludt, de a kiabálásra fölébredt, és figyelni kezdett, meg is szólalt álmos hangon:

- Ki az, mi az?!

- Fűszálacska! - volt a válasz.

Megörült a hóvirágcsírácska, egyszerre víg lett.

- Hát ti már fölébredtetek? Akkor én sem leszek rest! - kiugrott csíráagyacskájából, bimbófejét nekifeszítette a földnek, s egyszeriben ott állt a fűszál előtt. Boldogan ölelték meg egymást.

- Csakhogy itt vagy! - mondogatták a fűszálak.

Igen ám, könnyű volt a jó puha földből kibújni - gondolta az első fűszál. - De hogyan lehet a nehéz hótakaró fölé kerülni?

- Te voltál az egyetlen reményünk - mondta a másik fűszálacska. - Én tudtam, hogy te bátor és erős vagy, és hírt adsz nekünk a nagyvilágról. Mert meguntuk már a sok alvást. Szeretnénk napvilágot látni, és megtudni: van-e már meleg napsugár.

A hóvirág bimbócska nem kérette magát, hiszen neki is ilyen vágyai voltak. A két fűszál észre sem vette, a hóvirág már a szabad ég alól kiáltott hozzájuk:

- Jaj de fényes a napvilág! Jaj de szép az ég!

Amint a napsugár tekintete a hóvirágra esett, úgy körülölelte langyos sugarával, hogy a hó is olvadozni kezdett. A két fűszál fölött egyszerre csak világosodni kezdett. Nemsokára ott álltak ők is a szabad ég alatt.

- Most már nemsokára jön a szellő is - mondta az első fűszálacska a szomszédjának.

- És akkor úgy lesz, mint ahogyan álmodtam - válaszolta a másik füvecske - , harmatcseppben fürdöm, s napsugárban szárítkozik.

A hóvirág szelíden mosolygott rájuk, s fehér bóbítóját a nap felé fordította.

(Zelk Zoltán meséje nyomán)